

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci **žalobce LUKAS k. s.**, se sídlem Praha 5 - Smíchov, Arbesovo nám. 10, zastoupeného JUDr. Evou Matyášovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Dlouhá 16 proti **žalovanému Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6 - Bubeneč, Antonína Čermáka 2a, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 18. 8. 2000 č. j. O-141774-99,

t a k t o :

Žaloba se **o d m í t á .**

Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci se vrací částka 1000,-- Kč za zaplacený soudní poplatek, která bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 24. 10. 2000 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 18. 8. 2000 č. j. O-141774-99, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 10. 2. 2000 č. j. O-141774 o zastavení řízení o námitkách proti zápisu označení „LUKAS“, pro opožděnost.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ust. § 132 zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním (s. ř. s.) z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy jako soud prvního stupně. Podle ust. § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté o. s. ř. účinného přede dnem účinnosti tohoto zákona dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.

Pravomoc soudů ve správním soudnictví je ovšem omezena na poskytování ochrany subjektivních práv veřejnoprávního charakteru, popřípadě na rozhodování v dalších věcech, v nichž je pravomoc založena zákonem (§ 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se proto nejprve musel zabývat tím, zda je dána pravomoc soudů ve správním soudnictví o podané žalobě jednat a rozhodnout, tj. zda v žalobě tvrzená práva, jejichž ochrany se žalobce podanou žalobou domáhá, jsou právy veřejnoprávního charakteru, popř. zda je žaloba podřaditelná svým obsahem pod jiné věci, jež do pravomoci soudů ve správním soudnictví náleží.

V daném případě se věcně jedná o rozhodnutí podle 10 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, když ovšem námitky byly podány podle § 9 odst. 1 písm. d) téhož zákona proti zápisu zveřejněného označení do rejstříku. Předmětem námitek tak bylo právo podnikatele k obchodnímu jménu shodnému se zveřejněným označením (v daném případě „LUKAS“). Právo, které mělo být v daném řízení (o námitkách) chráněno, tedy právo podnikatele na ochranu obchodního jména, je svým charakterem právem soukromým,

kterému se dostává veřejnoprávní ochrany. Řízení o takovém právu je třeba považovat za věc spadající do práva soukromého, neboť správním orgánem je rozhodováno o ochraně soukromého práva. Stejně tak právo, o kterém rozhodoval žalovaný v řízení, v němž byly námitky vzneseny, je právem soukromým. Předmětem tzv. známkového práva v objektivním smyslu je ochrana označení, které je způsobilé odlišit výrobky a služby pocházející od různých výrobců nebo poskytovatelů služeb. Jde tedy o označení, které se vydělilo z volně užívaných označení, aby plnilo vymezené funkce. Těžiště právní ochrany na označení spočívá tradičně v právu soukromém, když právní prostředky ochrany jsou obvykle upraveny přímo v průmyslověprávních normách, a pokud tak upraveny nejsou (nebo jen částečně), přichází v úvahu jen použití obecných prostředků ochrany soukromoprávní povahy. Hmotněprávní otázky je tedy třeba posuzovat zásadně podle příslušných právních předpisů o ochranných známkách, při nedostatečné úpravě podle obecných ustanovení občanského či obchodního práva. Naproti tomu otázky řízení je třeba posuzovat podle obecných procesních předpisů správního řádu, případně podle zvláštní procesní úpravy obsažené ve speciálních předpisech. Rozhodující pro posouzení charakteru věci pak je právo hmotné, nikoliv právo procesní. Ochrana soukromých práv, byť jsou předmětem řízení před správním orgánem, není zajištěna soudním přezkumem ve správním soudnictví, ale postupem podle novelizované části páté občanského soudního řádu, tedy projednáním před obecnými soudy v plné jurisdikci. Proto zákonodárce stanovil v soudním řádu správním v ust. § 68 písm. b), že žaloba ve správním soudnictví je nepřipustná, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích pravomoci správního orgánu.

Nejvyšší správní soud proto podle ust. § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítl žalobu žalobce na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, neboť jde o věc, kdy správní orgán rozhodl v soukromoprávní věci (§ 68 písm. b) s. ř. s.). Tím dochází ke skončení řízení ve správním soudnictví, v rámci poučení pak žalobce soud poučuje o následcích tohoto odmítnutí a možnosti domáhat se novou žalobou u obecného soudu rozhodnutí v uvedeném novém řízení poskytujícím soukromým právům větší ochranu.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., kdy žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, které bylo ukončeno odmítnutím žaloby.

Žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 1000,-- Kč. O jeho vrácení soud rozhodl analogicky podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, když odmítnutí projednání věci v daném případě odpovídá zastavení řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

Žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat v této věci žalobu podle části páté o. s. ř. k příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu, v tom případě účinky procesních úkonů v původním řízení zůstávají zachovány .

V Brně dne 4. 6. 2003

JUDr. Petr Příhoda, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Hana Válková